

Wells **tower**

VŠECHNO ZPUSTOŠENÉ, VŠECHNO SPÁLENÉ

newit

neewit

Wells Tower

Všechno zpustošené, všechno spálené

Wells **tower**

VŠECHNO ZPUSTOŠENÉ, VŠECHNO SPÁLENÉ

≡ KNIHA ZLÍN

Copyright © 2009 by Wells Tower
Published by arrangement with Farrar, Straus and Giroux,
LLC, New York
Translation © Eva Dejmková, 2010
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87162-68-2

■ Hnědé pobřeží

Bob Munroe se probudil obličejem dolů. Bolela ho čelist a ranní ptáčata řvala a v trenkách cítil velké nepohodlí. Včera se sem dostal pozdě, bolela ho záda z jízdy autobusem, a tak se natáhl na podlahu s pozdní večeří, se dvěma balíčky slaných krekrů. Teď z nich všude po sobě měl drobky – pod nahým hrudníkem, přilepené ve zpocených záhybech loktů a krku a ten největší a nejhorší byl zaseknutý někde mezi jeho půlkami, jako pazourkový hrot šípu, který tam někdo vstřelil. Bob navíc zjistil, že ho nemůže vyndat. Přeležel si ruce a ty teď byly úplně bez citu. Snažil se jimi pohnout, ale bylo to jako snažit se silou myslí pohnout mincí. Probouzel se poprvé v tomhle prázdném domě a cítil, jak se v něm nový den usazuje. Otřásl se, jak cítil studené lino na své tváři a vnímal, jak ne tak daleko, ne tak hluboko pod ním v písčité zemi si pro něj zdola sahá smrt.

Pak se ale ta malá kolečka v něm konečně začala otáčet a postavila ho na nohy. Opřel se o zeď, než pomine závrať, vyndal konečně ten drobek z půlek a šel do kuchyně. Otevřel ledničku, byla prázdná a vydechla na něj nakyslý puch. V mrazáku ležely scvrklé kostky ledu a Bob si jednu vyndal a dal si ji do pusy. Chutnala jako staré špinavé prádlo. Vyplívl ji do zaprášené mezerky mezi ledničkou a sporákem.

Dveře z kuchyně vedly na terasu, ze které tu měl Bob vytrhat dlažbu. Bodláčí a svízele trčely z děr mezi dlaždicemi. Stůl a židle z oplesnivělého bílého plastu seděly nakřivo na vlnách kořenů zdvihajících dlažbu. Udělalo se mu špatně z pohledu na ten bordel a z pomyšlení, kolik práce to bude, dát tohle do pořádku.

Tenhle dům byl kdysi společným majetkem jeho otce a strýčka Randalla, který teď, když byl Bobův otec mrtvý, neváhal a dal dům na prodej. Do koupě domu byl jeho otec naslepo vmanipulován před šesti lety a Bob si nepamatoval, že by sem jeho otec přijel vícrát než jednou nebo dvakrát. Smlouva byla napsána tak, že dům pak připadl přímo Randallovi a Bob si říkal, jestli s tím Randall, o šestnáct let mladší než Bobův otec, nepočítal už od začátku.

Randall žil tam co Bob, několik hodin cesty na sever. Když Bobův otec umíral, Randall slíbil, že udělá, co bude moci, aby všechno dopadlo pro Boba co nejlépe. V týdnech po pohřbu se Randall často zastavil, aby s ním sdílel smutek, ale jeho účast vypadala spíš tak, že se stavil před večeří a zdržel se tak dlouho, dokud nevypil veškerá piva z Bobovy lednice.

Na Randallovi bylo něco znepokojujícího, to jak v jeho naolejovaných vlasech byly znát brázdny po hřebenu a že nosil rovnátka, i když mu táhlo na padesát.

Bob si nikdy nebyl s otcem blízký, a tak bylo záhadou jak pro něj, tak pro jeho ženu Vicky, že v něm otcova smrt spustila jakousi podrážděnou apatii, která srazila jeho elán pro práci a rodinný život. Nebyl v dobrém stavu a tak, přídatkem k několika malým přepočítáním, spáchal také několik velkých

průserů, které bude žehlit hodně dlouho. Chodil do práce s velkolepou kocovinou, dopustil se katastrofálního přehlédnutí na domě, který pomáhal stavět, a zakrátko na to ztratil práci. Pár týdnů po té nacouval do místního prokurátora, kterému následkem nehody začala cvakat čelist a který přesvědčil porotu, že za toto zranění mu náleží 38 000 dolarů bolestného, tedy o dva tisíce víc, než Bobovi zůstalo po otci. Nejhorší bylo, že se snažil nalézt úlevu v náručí osamělé ženy, kterou potkal v autoškolě. Nebyla v tom žádná radost, jen dvoutýdenní sled šedých souloží ve sklepním bytě, který silně páchl kočičinou.

Ne dlouho po tom, co aférka vyprchala, jel Bob se ženou do města, když Vicky náhle uviděla slabý otisk ženského chodidla na předním skle. Sundala si sandál, viděla, že otisk není její a řekla Bobovi, že už není v jejich domě vítán.

Bob strávil měsíc u Randalla na gauči, než Randall dostal nápad poslat ho na jih. „Na chvíli se utáboř v domě na pláži,“ řekl Randall. „Tahle zatracená věc je jen boule na cestě. Potřebuješ se jen dát zase dohromady, to je všechno.“

Bob nechtěl jít. Vicky už tak netrvala na rozvodu a on si byl jistý, že když jí dá čas, znovu mu otevře dveře. Ale Vicky chtěla, aby jel, a s tím, jak to v tu chvíli bylo, si Bob myslel, že bude nejlepší poslechnout. I když to bylo od Randalla laskavé, nebyl Bob ani trochu překvapený, že když ho Randall dovezl na nádraží, dostal od něj také seznam prací, které je třeba v domě udělat.

Randallův dům nebyl moc příjemné místo – domek z betonových tvárnic s loupající se růžovou omít-

kou. Vybledlé lino na podlaze obývacího pokoje bylo špatně nalepené, uvolňovalo se a stáčelo podél dlouhého spáru, který běžel přes celý pokoj. Dřevěné obložení stěn v obýváku se během mnoha vlhkých let zvlnilo a teď vypadalo jako trojrozměrná mapa nějakého nepřátelského, hornatého kraje. „Ob. pok. /Sádrokarton,“ stálo v poznámce.

V hale bez oken Randall pověsil nějaká vycpaná těla zvířat, která zabil. Pásovec. Hlava aligátora s jelení hlavou čouhající z ní, strýcova představa vtipu. Čtverec překližky pobitý řadou scvrklých krocaních brad. Nad dřezem v kuchyni visel obraz plechovky Budweiseru s Randallovým podpisem v rohu vpravo dole. Randallovi se povedl nápis Budweiser, ale musel zvětšit střed plechovky, aby se mu tam vešla všechna písmena, a tak se jí nafukovalo břicho jako hadovi, který polyká krysou.

V temném rohu obýváku bublalo staré akvárium. Bylo obrovské, dlouhé jako rakev a metr hluboké, a kromě lahvičky od vlasového tonika, nacucané mrtvolky netopýra a pár dalších věcí plujících po hladině, prázdné. Voda byla hustá a zakalená, s barvou mechu, ale vzduchování pořád vypouštělo stálý proud zelených bublin. Bob ho vypnul. Pak si nazul pantofle a vyšel ven.

Bob přešel pokřivenou terasu. Zpod nohou mu utíkaly maličké ještěrky. Šel za zvukem vln na konec dvorku, přes hájek borovic, bezvětvných a strašidelných. Z borovic vyšel na cestu vysypanou ústřicovými lasturami, jejich jas v ranním slunci ho donutil zavřít oči.

Dům stál na severním výběžku malého ostrova, a Bob pocítil malý dotek naděje a vzrušení, když mu Randall to místo popisoval. Měl rád pláže, to, jak

přiliv každý den vydrhl písek dočista, jak lidé většínou chodili na pláž, aby se měli hezky. Bob došel na přístupovou cestu přes můstek a byl zdrcený, když viděl, že tenhle ostrov pravděpodobně žádnou pláž nemá. Země se tu s vodou potkávala prudce se svažujícím pásem bahna, kde byl slyšet zpěv moskytů a kde hrozně smrděl plyn. Nejbližší přijatelná pláž, varoval ho muž v autobuse, byla tři kilometry směrem do moře a dostat se tam lodí stálo dvanáct dolarů. Stejně si myslel, že by bylo dobré jít do vody, ale tady v tomhle místě by se pak musel šplhat blátem zpátky a jít domů pokrytý špínou. Otočil se a šel uličkou zpátky.

Kolem projely dvě bělovlasé ženy na žlutém golfovém vozítku. „Jak je?“ řekla jedna Bobovi.

„Celkem fajn,“ řekl.

Právě tehdy se uličkou rozlehl zvuk kovu narážejícího na kov a vzteklý mužský hlas. „Ty zkurvysyne!“ Hlas patřil muži, který byl do půl těla zabořený do kapoty pontiaku. „Ať Bůh vošuká dojnici!“ Dvě bělovlasé ženy otočily nesouhlasně stažené tváře na muže. Vozítko zasténalo a rozjelo se rychleji, ale ne o moc.

Přívál nadávek pokračoval a ptáci při tom lomozu zmlkli. Bob zjistil, že mužův vztek ho také rozčiluje. Napadlo ho, že by mohl vyrazit tu násadu od koštěte, která podpírala kapotu pontiaku, ale neudělal to. Šel blíž a stoupl si vedle muže.

„Ale no tak, chlape,“ řekl Bob, „nejste tu sám.“

Muž vyndal hlavu z kapoty a zíral na Boba. Jeho obličej tvořily převážně tváře, měl drobné rysy, a vypadalo to, že je někdo poskládal ve spěchu. V ruce držel malé páčidlo.

„A vy jste, do prdele, kdo?“ řekl muž tónem spíše zmateným než nepřátelským.

„Bob. Bydlím teď tamhle.“

„U Randalla Munroea? Randalla znám. Dělal jsem pár věcí jeho kočce.“

Bob zašilhal. „Cože jste dělal?“

„Derrick Treat. Jsem veterinář.“

„S automechanikem jsem si vás nesplet,“ řekl Bob.

„Trvalo mi tři hodiny, než jsem tam dostal ten alternátor. A teď zjistím, že na to nejde ten zatracenej řemen.“

Bob věděl něco o autech, podíval se na problém a zjistil, že nebude těžké ho vyřešit. Derrick neumístil napínač správně předtím, než utáhl otočný šroub. Bob to upravil a řemen snadno vklouzl do drážky kotouče. Ale auto pořád nechytalo, protože baterie byla slabá, a tak musel Bob skopnout pantofle a nahrbený a funicí u zadního nárazníku pontiaků běžet ulicí, dokud se mu nepodařilo auto roztlačit. Nakonec motor chytil a auto vyrazilo pryč a Bob zůstal stát s pusou plnou výfukových plynů a lapal po dechu.

Derrick otočil. Zastavil u Boba. Túroval motor až do červené a rty napodoboval řev motoru.

Vystrčil z okna ruku s penězi. „Na, sakra. Tady je pět dolarů. Ne počkej, mám sedm.“

„Já ty peníze nechci.“

„Jen ber,“ řekl Derrick. „Ušetřils mi celý den.“

„Jen jsem utáhl jeden šroub.“

„Což je víc, než by vola jako mě napadlo. Teď pojd' dovnitř a dáme si aspoň něco na zchlazení.“

Bob mu poděkoval, ale že by rád našel cestu k vodě.

„Jasně, protože oceán by moh vyschnout, než si dáš jeden drink,“ řekl Derrick.

„Stejně je na mě trochu brzy,“ řekl Bob.

„Kámo, je jedna a je sobota. Jen pojd' dovnitř.“

Bob pochopil, že odmítnout mu, by byla práce nadlouho, a na to se necítil. Následoval Derricka do stínu.

Ti samí laciní a nedbalí lidé, kteří postavili Randalův dům, postavili i ten Derrickův, jen v něm položili světle modré lino místo bílého. Ale aspoň měl atmosféru domu, ve kterém se žije. Byl cítit čerstvou kávou a byl zařízen do krajnosti. Malý obývací byl napaný falešným starožitným nábytkem koupeným jako sada a přezdobeným nástavky a vysoustruženými granátovými jablky a bobulkami, kam oko pohlédlo.

U okna seděla v křesle žena, četla noviny a sála cigaretu. Byla hezká, ale trávila moc času na slunci. Byla svrasklá a téměř kaštanově hnědá, jako brada krocana.

„Bobe, to je Claire,“ řekl Derrick. „Claire, tenhle gentleman očaroval naše auto. Jen udělal *cvak cvak* s tou západkou a teď by ti ujelo zpod zadku.“

Claire se na Boba usmála. „Tak to je něco,“ řekla, když podávala Bobovi ruku, šmír jí nevadil. „Jste tu nový?“

Bob řekl, že ano, a ona ho přivítala. Řekla, aby kdykoli zašel, že jsou mu jejich dveře stále otevřené a že to myslí doopravdy.

Bob šel za Derrickem do kuchyně. Derrick vytáhl z mrazáku dvě sklenice od džemu a vodku v plastové lahvi. Zavolal do obývacího: „Chceš drink, děvenko?“ Claire souhlasila a Derrick vytáhl třetí sklenici. Do každé nalil šampaňské a bublinky zrušil vodkou, která tekla jako sirup. „Claire tomu říká Prázdniny v Polacku,“ řekl Derrick, když podával Bobovi pití. „Její rodina odsud pochází a ti se s tím nemažou.“